

Κυριακή 16η Ὀκτωβρίου 2022

Κυριακή Δ΄ Λουκᾶ, (Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

(Λουκ. 8, 5 – 15).

«καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ» (Λουκ. 8, 15).

Ξεκινάει σήμερα, μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, τήν εὐχή τοῦ Ἐπισκόπου καί τή φιλότιμη θυσιαστική διάθεση τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ νέα ἱεραποστολική προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας. Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ἀκούσαμε τήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σπορέως, πού σκορπίζει τόν σπόρο τῆς ζωῆς, τῆς ἐλπίδας καί τῆς σωτηρίας στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ σπόρος τοῦ κηρύγματος, ὁ σπόρος τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος, ὁ σπόρος τῆς κατήχησης, ὁ σπόρος τοῦ προσωπικοῦ παραδείγματος πέφτει στά χωράφια τῶν ἀνθρώπινων διαθέσεων. Κάποια ἀπ' αὐτά εἶναι σκληρά καί τόν ἀπορρίπτουν. Κάποια εἶναι δεκτικά, ἀλλά ἀλληθωρίζουν καί πρὸς τόν σπόρο τοῦ κακοῦ. Ἄλλα εἶναι λασπωμένα ἀπό τή λάσπη τοῦ κόσμου καί πνίγουν τόν σπόρο τῆς σωτηρίας στή βρωμιά. Ἄλλα εἶναι γόνιμα. Δέχονται τόν σπόρο καί φέρνουν πλούσια καρποφορία. Οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἀποδέχονται τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀνάλογα μέ τή διάθεση πού τίς διακρίνει. Πολλές καρδιές ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τίς μεταμορφώνει. Ἄλλες τίς ἀφήνει ἀδιάφορες. Ἐντούτοις ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σκορπίζεται παντοῦ χωρίς διακρίσεις, χωρίς ἀποκλεισμούς, χωρίς μεροληψίες, χωρίς στενότητα καί τσιγκουνιά.

Ἄπ' ὅλες τίς καρδιές οἱ πιά εὐλογημένες εἶναι αὐτές πού ἀποτελοῦν τήν καλή γῆ. Εἶναι αὐτές πού ἔχουν μία διάθεση ἐσωτερικῆς γονιμότητας καί, καθώς ἀκοῦν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τόν φυλάσσουν μέσα τους προσεκτικά. Τόν κυοφοροῦν, ὅπως μία μητέρα κυοφορεῖ τό παιδί της. Τόν ἐπεξεργάζονται καί προσέχουν νά μήν τόν χάσουν. Ὅταν ἔρχεται ἡ κατάλληλη στιγμή, τοῦ ἐπιτρέπουν νά ἀνθίσει ἀπό μέσα τους καί νά καρποφορήσει πλούσια καί ἀποτελεσματικά.

Ὁ Κύριος μᾶς λέγει σήμερα ξεκάθαρα πώς οἱ ἄνθρωποι πού διαθέτουν καρδιά καλή καί ἀγαθή «καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ». Αὐτή ἡ ὑπομονή, πού θά φέρει τήν εὐλογημένη καρποφορία, ἔχει τρία ἐπίπεδα. Τό πρῶτο εἶναι ἡ πρόσληψη. Τό δεύτερο εἶναι ἡ ἐσωτερική ἐπεξεργασία. Τό τρίτο εἶναι ἡ ἀπόδοση κατά τή στιγμή τῆς δοκιμασίας. Μό-

νον μέσα από τήν ὑπομονή μπορεί νά καρποφορήσει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Πρῶτον, χρειάζεται ὑπομονή γιά νά γίνει ἡ πρόσληψη τοῦ θείου λόγου. Στήν ἐποχή μας εἶναι πολύ εὐκόλο κάποιος νά γνωρίσει τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ὑπάρχουν ἀμέτρητοι τρόποι νά ἔλθει σέ ἐπαφή μ' αὐτήν. Ἡ τεχνολογία τῆς ἐπικοινωνίας, τό διαδίκτυο, ἡ πρόοδος, τά πολλά ἐργαλεῖα τῶν ἐπιστημῶν ἐπιτρέπουν πλέον στούς ἀνθρώπους νά μαθαίνουν τήν Ἁγία Γραφή, νά ἔχουν πρόσβαση στά πατερικά κείμενα, νά ἀκοῦν ζωντανά τούς θερμούς ἱεροκήρυκες, νά λαμβάνουν μέρος σέ ὀμάδες καί νά ἀντλοῦν ἀμέτρητες πληροφορίες γύρω ἀπό τά θέματα τῆς πίστεως. Ὅλα αὐτά, ὅμως, δέν γίνονται ἀνεμπόδιστα. Ἡ νοοτροπία τῆς κοινωνίας, οἱ ρυθμοί τῆς σύγχρονης ζωῆς, τό ἄγχος τῆς ἐπιβίωσης, ἡ διάσπαση τῆς καθημερινότητας, ἡ κούραση ἀπό τίς πολλές καί ψεύτικες εἰδήσεις, ἡ πλησμονή ἀπό τίς

ἀμέτρητες πληροφορίες ἐμποδίζουν τούς ἀνθρώπους νά δεχτοῦν μέσα τους τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Μέσα σ' ὅλον αὐτόν τόν ὄγκο τῶν δεδομένων ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μοιάζει σάν κάτι πολύ μικρό, πού χρειάζεται ἐντατικό ψάξιμο γιά νά τό ἀνακαλύψει κάποιος. Ὅπως ἕνας χρυσοθήρας μέ ἀτελείωτη ὑπομονή σκάβει καί ξεσκονίζει βουνά καί ποτάμια, γιά νά βρεῖ λίγους κόκκους χρυσοῦ, μέ τόση καί μέ περισσότερη ἀκόμη ὑπομονή πρέπει νά ψάξει ὁ ἄνθρωπος σήμερα, νά μετακινήσει βουνά ἀπό φέματα, ὄγκους ἀπό περιττά πράγματα, γιά νά συλλέξει τό χρυσάφι τοῦ θείου λόγου. Μπορεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νά εἶναι πλούσιος, ἀλλά ὄλ' αὐτά πού τόν ἐπικαλύπτουν εἶναι ἀμέτρητα καί χρειάζεται τεράστια ὑπομονή, γιά νά παραμεριστοῦν καί νά ἔλθει τό πολύτιμο μαργαριτάρι στήν ἐπιφάνεια.

Δεύτερον, χρειάζεται ὑπομονή γιά νά καρποφορήσει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ γίνει ἡ

πρόσληψή του από τόν άνθρωπο. Ὁ πιστός πού διδάσκεται τό Εὐαγγέλιο καί μορφώνεται στήν πίστη ἔχει νά κάνει ἀτελείωτη δουλειά μέ τόν ἑαυτό του. Ὁ σπόρος τῆς ἀλήθειας, ὅταν πέσει μέσα στόν ἄνθρωπο, χρειάζεται καλλιέργεια γιά νά γονιμοποιηθεῖ καί νά καρποφορήσει. Μετά τήν ἀπώλεια τοῦ Παραδείσου ὁ ἄνθρωπος γέμισε ἐσωτερικά ἀπό πέτρες καί ἀγκάθια. Τά πάθη, ἡ ἄγνοια, οἱ πτώσεις ἀποξένωσαν τόν ἄνθρωπο ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σήμερα ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου μοιάζει ξένη πρὸς τήν ἐποχή μας, ἀταίριαστη στή νοοτροπία μας, δύσκολη γιά τίς συνήθειες μας. Ὅποιος λοιπόν δέχεται τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, κάνει μέ ὑπομονή ἕναν ἀγώνα νά τόν ἀφομοιώσει, νά τόν κρατήσει μέσα του, νά τόν ἐπεξεργαστεῖ, διότι ὅλα τά ἐξωτερικά δεδομένα πολεμοῦν ἀβυσσαλέα τήν ὄντως ἀλήθεια. Ἡ ἀποδοχή τοῦ θείου λόγου σημαίνει μετάνοια. Ὅταν μάθουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί σκύ-

φουμε πάνω στον λόγο Του, είναι απαραίτητο να εξετάσουμε τον έαυτό μας. Να δοῦμε τόποσο μᾶς ἀφορᾶ ὅλ' αὐτό πού μαθαίνουμε. Να δοῦμε πόσο πρέπει να ἀλλάξουμε, γιά να εἴμαστε συνεπείς μέ αὐτά πού δεχόμαστε. Να ἔλθουμε «εἰς έαυτόν» καί να μετανοήσουμε ἔμπρακτα, ἔτσι ὥστε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ να βρεῖ τίς κατάλληλες συνθήκες καί να ριζώσει στήν ὑπαρξή μας. Ἡ ὑπομονή στή μετάνοια καί ἡ ἐπιμονή στον καθημερινό ἀγώνα τῆς πνευματικῆς ζωῆς θά φέρει τήν ὁμορφη καρποφορία τοῦ θείου λόγου.

Τρίτον, ἡ μεγαλύτερη ὑπομονή χρειάζεταιται ὅταν ἔρχεται ἡ στιγμή τῆς δοκιμασίας. Ὅταν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἰσέλθει στήν ὑπαρξή μας, θά ξεκινησει ἕνας τιτάνιος ἀγώνας ἀπό τόν μισάνθρωπο διάβολο, ἀπό τό ἀντιχριστιανικό περιβάλλον καί ἀπό τή φθαρμένη φύση μας να ξεριζωθεῖ αὐτός ὁ λόγος ἀπό μέσα μας. Οἱ πειρασμοί τοῦ πονηροῦ, οἱ ἐπιθέσεις τοῦ περι-

βάλλοντος, οί ποταποί συμβιβασμοί του ἁμαρτωλοῦ ἑαυτοῦ μας ἐπιχειροῦν μέ μεγάλη ἐπιμέλεια νά ἐκριζώσουν ἀπό μέσα μας τόν θεῖο λόγο. Νά τόν ἀφήσουν ἄκαρπο καί ἀνενέργητο. Ἀναποδιές, ἀσθένειες, ἀτυχήματα, ἀποτυχίες, πτώσεις, ἀπογοητεύσεις, κούραση, θλίψη, ἔνταση, πικρίες, συγκρούσεις, ταπεινώσεις, ἀπορρίψεις, γεμίζουν καθημερινά τή ζωή μας. Μπροστά τους δίνουμε ἐξετάσεις ὑπομονῆς. Δείχνουμε ἐάν κατέχουμε τό θεῖο λόγο. Ἐάν μπροστά στή δυσκολία τόν ἀφήνουμε νά ἐνεργήσει καί νά καρποφορήσει ἢ ἐάν μόνοι προσπαθοῦμε νά διαχειριστοῦμε τήν ἄσχημη κατάσταση καί τόν λησμονοῦμε.

Ὁ Κύριος σήμερα μάς λέγει πώς ἡ ἀγαθή γῆ, οί ἀγαθές καρδιές ὄχι μόνο δέχονται τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί «καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ». Αὕτη ἡ καρποφόρος ὑπομονή χρειάζεται στήν πρόθυμη πρόσληψη, στήν ἐσωτερική ἐργασία καί στόν συνεπή ἀγώνα,

ὥστε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νά εἰσέλθει μέσα μας, νά ριζώσει βαθιά καί ἀμετακίνητα, κυρίως ὅμως νά καρποφορήσει τή στιγμή πού πρέπει καί τό χρειαζόμαστε. Τότε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θά γίνει ἡ πολύτιμη προίκα μας, ὁ ἀποφασιστικός παράγοντας γιά τήν αἰώνια ἀποκατάστασή μας. Ἀμήν.